

INDRUKKEN VAN „LA CAUSE”

door Dr Ir H. G. VAN BEUSEKOM

WIE HET VOORRECHT HEEFT GEHAD, van 27 Februari tot 1 Maart van dit jaar in de Parijsche voorstad Neuilly de tiende jaarlijksche conferentie van „La Cause” bij te wonen, kan niet anders dan met dankbaarheid aan deze dagen terugdenken. Dankbaarheid ook aan deze groep van Fransche Protestanten, die door hun gastvrije ontvangst aan een aantal Nederlanders de gelegenheid boden om kennis te maken met het belangrijke werk, dat door hen wordt verricht.

Om dit werk te verstaan, is het noodig in gedachten terug te gaan tot 21 Maart 1920, den dag waarop in het kerkje van Saint Jean in de rue de Grenelle besloten werd tot stichting van La Cause. Zij, die dat besluit namen, waren menschen, die getroffen waren door den grooten geestelijken en zedelijken nood van het na-oorlogsche Frankrijk.

Statistieken hebben uitgewezen, dat in gemeenten, die in naam geheel Roomsche Katholiek zijn, slechts enkele procenten van de bevolking regelmatig ter kerk gaat. Er zijn geheele dorpen, waar men met den godsdienst volledig heeft afgerekend.

Te midden van deze geestelijke verwildering staat het Fransche Protestantisme, dat na den terugkeer van Elzas-Lotharingen ongeveer één millioen leden telt. Doch ook dat dreigt af te brokkelen. Slechts ongeveer een vierde deel kan als meelevende Christenen worden beschouwd. En van alle kanten trekt het moderne leven, dat den mensch in zijn greep gevangen houdt en hem geen tijd laat om te denken aan zijn ziel.

De mannen en vrouwen, die La Cause hebben opgericht, hebben gevoeld, dat alleen een krachtig Evangelisatiewerk het Fransche Protestantisme zou kunnen redden, maar ook, dat een geestelijk vernieuwd Protestantisme voor het geheele Fransche volk een groote zegen kan zijn.

Zoo werd La Cause gesticht door menschen, die beloofden „La Cause de Jésus Christ,” de zaak van Jezus Christus met al hun krachten te zullen dienen en zich geheel te zullen wijden aan de verkondiging van het Evangelie aan het volk van Frankrijk.

La Cause brengt in de eerste plaats den Bijbel weer aan het Fransche volk terug; den Bijbel, die door de Roomsche kerk is gesloten, en die door vele Protestanten vergeten is. Op groote schaal verspreidt het uitgeversbedrijf van La Cause Bijbels en Christelijke boeken, brochures en traktaten, en allerlei geschriften, die den Bijbel weer trachten te openen.

Iederen Donderdag houdt de leider, Ds Dürrleman, of één van zijn medewerkers, een radio-toespraak, waarin getracht wordt een Protestantsch-Bijbelsch antwoord te geven op de vragen van den modernen tijd.

De school van La Cause zorgt door dag- en avond-cursussen en door correspondentie-onderwijs voor de opleiding van evangelisten, Zondagsschool-onderwijzers en andere vrijwillige hulpkrachten in de gemeente.

Maar het meest kenmerkende van La Cause zijn de Groepen. Ieder lid van de gemeente moet aan het werk en ieder moet dat werk toegewezen krijgen, eenvoudig of moeilijk, waarvoor hij geschikt is. Zoo wordt de gemeente ingedeeld in groepen, die ieder een bepaald werk verrichten en daarvoor verantwoordelijk zijn.

Er zijn groepen, die zich op de hoogte stellen van

lezingen en geschriften van Roomschen en vrienden, teneinde aan de predikanten en evangelisten gegevens te verschaffen. En anderen, die zich bezighouden met het allereenvoudigste werk: het zorgen voor de inrichting van evangelisatielokalen, het uitdeelen van geschriften, het bezorgen van uitnodigingen, enz.

Een groep houdt zich bezig met de zorg voor verstrooide Protestanten, door dezen brieven en lectuur te zenden. Anderen zorgen voor blinden, voor verlaten kinderen, voor degenen, die aan hun huis gebonden zijn. Een groep zorgt voor logies van conferentie-bezoekers en voor het geregeld beschikbaar stellen van een auto voor predikanten en evangelisten.

Al dit werk wordt vrijwillig en bereidwillig gedaan. Bij La Cause heeft ieder zijn taak. Want La Cause is, krachtens haar statuten, een organisatie van menschen, die overtuigd zijn, dat de Evangelisatie van Frankrijk *hun persoonlijk aangaat*. En daarom stellen zij zich met geheel hun persoonlijkheid in dienst van de zaak Gods.

Aan zulk werk bestaat in Frankrijk dringend behoefte, want de geestelijke nood is wel zeer groot. De ziel van het Fransche volk is uitgedroogd en hijgt naar levend water. Van dezen ziele dorst gaf de gehouden Conferentie wel een zeer levendigen indruk.

Een voor ons besef overladen programma; na een morgentoespraak elken dag vier lezingen, telkens ingeleid door een anderen voorzitter, wiens inleidend woord ook weer een tamelijk lange toespraak was; en al die lezingen grondig en doorwrocht. Een geestelijk oververzadigd Nederlander kan zooveel geestelijk voedsel moeilijk verwerken. Maar de Fransche toehoorders, die ten getale van meer dan honderd dicht oengepakt zaten in het kleine zaaltje van La Cause, dronken dat alles gretig in. Men voelde, dat hier een dorstig volk was gekomen, dat gelaafd wilde worden aan de bron van het Woord.

Dat Woord stond in het middelpunt van de Conferentie. Het werd wijd geopend voor allen, die van dichtbij en van verre gekomen waren om gesterkt te worden voor hun werk gedurende een geheel jaar.

Ontroerende voorbeelden werden vermeld van menschen in afgelegen streken, die zich groote opofferingen getroosten om Gods Woord te kunnen hooren.

Op de Conferentie werd melding gemaakt van drie brieven, in het verloop van enkele dagen ontvangen, van menschen, die door de radiouitzending waren getroffen en nergens in hun omgeving een Bijbel konden krijgen. Teneinde raad wendden zij zich tot La Cause.

De menschen van La Cause prijzen zich gelukkig, dat zij aan dergelijke verlangens mogen voldoen. Zij verheugen zich, dat zij Gods Woord weer mogen brengen tot het hart van Frankrijk.

Wat ons als Nederlanders het meest treft in het werk van La Cause, is de volkomen toewijding. De bearbeiding van de gemeente en het Evangelisatiewerk worden niet overgelaten aan predikanten en enkele commissieleden. Neen, met volledige overgave, zonder te denken aan zichzelf of aan eigen belangen, stelt ieder lid zich geheel in dienst van La Cause.

Dat is het, wat wij van La Cause kunnen en moeten leeren. Ook ons land heeft behoefte aan menschen, die overtuigd zijn, dat het werk van Gods Koninkrijk hun persoonlijk aangaat. De Christelijke gemeente geen arbeidsveld, maar een leger van arbeidskrachten. Dat is de eisch, dien wij overal in de wereld zien opkomen. Het is ook de boodschap, die deze conferentie van La Cause aan ons heeft te brengen.